

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 7674 van 24 november 2011
in de zaak A. 202.120/XIV-33.605**

In zake :

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter-Jan Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid

Het cassatieberoep, ingesteld op 19 oktober 2011, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 66.760 van 19 september 2011 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 25 oktober 2011 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september
2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1. De verzoeker voert in zijn eerste middel een schending aan van de
materiële motiveringsplicht omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet afdoende

motiveert waarom hij weigerde een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de opgeworpen schending van het gelijkheidsbeginsel. De verzoeker voert tevens aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte heeft geoordeeld tot niet-schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn. Uit punt 2.4.4 van het bestreden arrest blijkt bovendien genoegzaam waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ingaat op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Het eerste middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.4.3 van het bestreden arrest opmerkt, sluiten de grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie niet uit dat een verschillende behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld voor zover deze berust op een objectief criterium en op een redelijke wijze gerechtvaardigd is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verder terecht vast dat er in casu een duidelijk objectief onderscheid is tussen wettelijk samenwonenden en gehuwden. De verzoeker kan niet volhouden dat dit objectief onderscheid niet aanwezig is nu hij in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat “het huwelijk een rechtsfiguur is die onmiskenbaar meer rechten en plichten creëert in hoofde van gehuwden dan de rechtsfiguur van het geregistreerd partnerschap dat onmiskenbaar minder rechten creëert”. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. In tegenstelling tot wat de verzoeker in het tweede middel aanvoert, wordt in punt 2.4.5 van het bestreden arrest wel degelijk gemotiveerd waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ingaat op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, met name omdat hij niet gehouden is om de prejudiciële vraag te stellen gelet op artikel 267, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en het feit dat de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bovendien blijkt uit de

lezing van het volledige arrest duidelijk waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing over de prejudiciële vraag niet noodzakelijk acht. Het bestreden arrest voldoet op dit punt dan ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. In zijn uiteenzetting over richtlijn 2003/86 EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, gaat de verzoeker compleet voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in punt 2.4.2 van het bestreden arrest immers vast dat deze richtlijn niet op de verzoeker van toepassing is aangezien zij enkel van toepassing is op de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, terwijl de verzoeker zich in casu niet bij een onderdaan van een derde land wenst te voegen, doch bij een Belgische onderdaan. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vierentwintig november tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams